

Euronoviny

Občasník Euroškoly Česká Lípa SOŠ s. r. o. listopad 2008

Euroškola slavila

V roce 2007 si Euroškola v České Lípě připomněla 15. výročí založení. Zalustujeme společně kronikou školy. Historie Euroškoly se začala psát v roce 1992, kdy se odvážnou myšlenku, zřít v České Lípě soukromou školu, rozhodli realizovat: RNDr. Jiří Červený, její dnešní zřizovatel, PhDr. Hana Dřholcová, první ředitelka Euroškoly, a tehdejší předseda AJAK Mgr. Zdeněk Pokorný.

Euroškola začínala v jedné třídě na ulici Mariánská a do jejich lavic usedlo 19 žáků. V současné době má škola 342 žáků maturitního studia, 78 posluchačů dálkového nástavbového studia a 47 žáků pomaturitního studia cizích jazyků, školou projde ročně více než 400 účastníků kurzů. Tato čísla mají dostatečnou vypovídací hodnotu o tom, že se škola úspěšně etablovala v oblasti vzdělávání. Nejde nám však pouze o kvantitu, nýbrž v první řadě o kvalitu. Škola získala v roce 2002 mezinárodní certifikát managementu kvality ve vzdělávání ISO 9001. Za svou existenci prošla Euroškola 13 inspekcemi se závěrečným hodnocením vynikající či velmi dobrá. Z mezníků školy bych ráda připomněla následující data: 1. 9. 2003 se Euroškola spolu s 24 školami Libereckého kraje zapojila do Projektu CVLK, na škole vzniklo Místní centrum celoživotního vzdělávání, duchovním otcem této myšlenky byl RNDr. Robert Gamba, vedoucí odboru školství krajského úřadu, dále Ing. Eva Bartoňová a PhDr. Jana Bydžovská z Národního ústavu odborného vzdělávání.

28. března 2006 převzala ředitelka školy - Mgr. Marie Kuncová - z rukou tehdejší ministryně školství Zlatý certifikát kvality, z 11 soukromých škol jej Euroškola získala jako jediná v kraji. V roce 2006 a v roce 2007 získali u příležitosti oslav Dne učitelů dva pedagogové školy ocenění za vynikající pedagogickou činnost a významný přínos pro výchovu a vzdělání mladé generace v Libereckém kraji.

Nezapomenutelným datem v historii školy bylo 5. září 2006, kdy na Euroškole proběhlo za účasti prezidenta republiky Václava Klause otevření Konzultačního střediska kombinovaného studia Hospodářské fakulty Technické univerzity v Liberci. Mezi vzácnými hosty, kteří se o zřízení vysoké školy zasloužili, nechyběl hejtmán LK Petr Skokan, starostka České Lípy Hana Moudrá, ale i vedení TUL - rektor Vojtěch Konopa, děkanka Olga Hasprová a vedoucí katedry podnikové ekonomiky - prof. Ivan Jáč. Po celou dobu existence škola úzce spolupracuje s Úřadem práce v České Lípě, díky němuž jsme získávali první zkušenosti s projektovou činností, za to patří poděkování tehdejší vedoucí oddělení poradenství a dnešní náměstkyni ministra školství - Ing. Evě Bartoňové a současné ředitelce ÚP - Mgr. Zdeňce Cibulkové. Ke škole ale v první řadě patří učitelé a žáci. Ředitelce Marii Kuncové se podařilo dát dohromady tým pedagogů, kterým nechybí invence, empatie, jsou zkušení, ale především mají svou profesi velmi rádi.

A jací jsou naši žáci? Nejen plná portfolia absolventů Euroškoly, ale především jejich úspěchy při studiu na Euroškole a poté na vysokých školách a následná uplatnitelnost na trhu práce jsou důkazem toho, že jim škola poskytuje velmi kvalitní základ.

Do nového školního roku přejí za celý pedagogický sbor vám, noví i stávající žáci Euroškoly, mnoho studijních úspěchů a věřím, že škola ve vás nastartuje faustovskou touhu po vědění a celoživotní vzdělávání se stane vaším programem.

Mgr. Petra Kašparová

Z OBSAHU ČÍSLA:

- Úvodník - Potkali se v Paraguayi - Příběh kmotry Rubikonu - Jazyky propojují TUL s Euroškolou
- Naši absolventi - Lingers: soutěž o ceny - Aktivity

Byli jsme ve Štrasburku

V Evropském parlamentu jsme se setkali s europoslancem MUDr. Milanem Cabrnem.

Nabídky zúčastnit se studijní cesty do sídla Evropského parlamentu ve Štrasburku by odolal málokdo. Návštěvu českého parlamentu jsme se školou již absolvovali, a proto pro nás bylo zajímavé porovnat oba subjekty.

Štrasburk náležel v historii střídavě Německu a Francii a je sympatické, že zdejší obyvatelé se nedělí na Němce a Francouze, ale Štrasburčané se cítí být Alasany. Snad i to předurčuje Štrasburk, jako symbol smíření, za sídlo jedné z nevyznamenějších evropských institucí Evropského parlamentu. Program naší cesty byl skvěle připraven. A co nás ve Francii čekalo? Po příjezdu nás přišel pozdravit europoslanec - MUDr. Milan Cabrn, díky kterému jsme se studijní cesty mohli zúčastnit, a doprovodil nás do typické alsaské restaurace „Le Gruber“ na večeři. Poté jsme se těšili na noční procházku historickým centrem města.

Hlavním bodem programu byla ale návštěva Evropského parlamentu, kam jsme se také hned druhý den ráno vydali. Nejprve pro nás byla připravena beseda s MUDr. Cabrnem, který nám přiblížil práci v europarlamentu a jeho funkce. Je zajímavé, že poslanci v parlamentu nefungují jako reprezentanti zemí, ale jako zástupci voličů osmi politických stran, na které je europarlament rozdělený.

Pro poslance je výhodné, že každý má právo přednášet své příspěvky v mateřském jazyce, protože vše je simultánně tlumočeno. Zajímavostí také je, že například příspěvek z estonštiny je překládán do angličtiny a pak do češtiny, což znamená mírnou ztrátu informací a vytrácí se i různé slovní hříčky a emoční napětí. Takže když jeden z našich poslanců v češtině zavtipkuje, smějí se opravdu jen Češi. Po besedě jsme měli možnost přímo se zúčastnit jednoho z hlasování. Byli jsme přítomni hlasování o zbravení imunity jednoho z rakouských poslanců, o energetické statistice, o situaci žen ve venkovských oblastech, o vnitrostátních kvótách pro mléko. Evropské hlasování nemá s tím naším českým nic společného. Tady se nedočkáte žádného bučení nebo nadávek při projevech politiků. Vše tu jde svižně jako na drátkách: „PRO, PROTI, ZDRŽEL SE, SCHVÁLENO,....PRO, PROTI, ZDRŽEL SE, atd. Každý z politiků už má předem nastudováno, jak bude volit, takže hlasování už je vlastně jen formalita, které však předchází dlouhá a někdy i obtížná kuloárová jednání.

Hezkou tečku za naší cestou udělala projížďka po řece Ill. Naposledy jsme si prohlédli nespočetné množství hrázděných domů, čtvrt „La Petite France“, nádhernou katedrálu Notre Dame a budovu europarlamentu. Štrasburk si kdysi zvolil za své působiště i Johannes Gutenberg a jeho volba byla skvělá, město má, jak jsme poznali i my, svého genia loci.

Tamara, absolventka P4A

POTKALI SE V PARAGUAYI

Učitel misionář, kameraman cestovatel a já absolventka nomád, my tři máme v životě jeden důležitý milník, který se jmenuje Euroškola. Teď se ukázalo,

že nás spojuje mnohem víc, a to potřeba vidět dál než na horizont pupku světa. Když mi do Karibiku tam-tamy donesly zprávu, že se Jindra s Láďou setkali v Paraguayi u sklanky čehosi, co při troše fantazie může chutnat po pivu, a zavzpomínali na starou dobrou Euroškule, neodolala jsem myšlence vyzpovídat je a zjistit, co teď vlastně dělají a jaké jsou jejich další plány.

Doslechla jsem se, že jste se spolu před časem setkali v paraguayském Coronel Bogádo. Co vás do těchto končin přivedlo?

Jindra: Já tu už třetí rok pracuju jako učitel a v Coronel Bogádo bydlím. Jsem tady vždy od března do června, pak se stěhuju za práci do argentinského Chaca, kde působím do prosince.

Láďa: V Paraguayi žije několikatisícová česká menšina, Jindra krajany vyučuje český jazyk. Mě do Coronel Bogáda vyslali z práce, takže jsme po několik večerů s Jindrou popíjeli terere a vzpomínali na staré časy na Euroškole.

Takže se jednálo vlastně o náhodu?

Jindra: V podstatě ano. Nebo že bychom té náhodě trochu pomohli? (smích) Co, Láďo? Ne, já si vážně myslím, že žádné náhody neexistují, ale když mají lidé nějaký společný cíl nebo šanci spolu něco vytvořit nebo prožít, podvědomě je to k sobě přitahuje a setkávají se.

Láďa: Náhody se v životě nedějí. Jindra je velký cestovatel a expert na Jižní Ameriku a nám pomohl s organizací při natáčení jednoho z dílů „Výměny manželek“. Zároveň ho všichni uvidíme v televizi spolu s rodinou Mašků, jihoamerickými Čechy, farmáři z Paraguaye. Šedesátiletý Jaroslavo se bude houpat na liáně v pralese, vyměněná manželka Věra bude připravovat jihoamerické speciality a nakonec nás všechny zchladí obří vodopád Iguazu. Jsem zvědavý, jak to ve studiu sestříhali.

Jak se díváte na tento pořad TV NOVA a vůbec na TV kulturu v ČR?

Jindra: No já zrovna „Novák“ nejsem a televizi nesleduju, tady na tu místní, myslím latinskoamerickou, se koukat nedá, televize je plná televizních soutěží prošpikovaných reklamou a taky tu běží spousta naivních, špatně zklamaných telenovel, které neodpovídají reálnému životu. Českou televizi už jsem zapomněl. Ten měsíc, co trávím v Česku, si televizi moc nezapínám. Ale přiznám se, občas se na nějaký ten hudební pořad nebo dobrý film podívám, hlavně na ČT2.

Láďa: Nevím, jestli zrovna můj pohled na „Výměny manželek“ je objektivní. Měli by ho hodnotit hlavně diváci. Peoplemetry ukazují, že je to jeden z nejspěšnějších pořadů TV Nova. V každém případě je to program o lidech, není to umělý a smyšlený příběh, ale reální lidé, třeba tam uvidíte zrovna vaši sousedku od vedle. Teď se připravuje zahraniční edice, česká manželka se octne na druhém konci světa. Televizi dělám a taky ji sleduju. Mám doma čtyřkonvertorový satelit a v receiveru přes sedm set kanálů, nejvíc stejně ale běží tři: CNN, Fox, AlJazeera. Nevím, co říct k televizní kultuře v Česku, většina z nás doma televizi má. Nemyslím, že průměrný Čech u ní sedí častěji nebo déle než Němec. Možná jsou na tom jinak Američani, ale my jsme na tom určitě dobře. Televize u nás formovala několik generací národa a ještě jsme nezdegenerovali,

naopak. Podle všeho na nás měla spíš pozitivní vliv. Je to okno do světa, stejně jako zdroj informací, zábavy,... Dívejte se na ni všichni, ať máme ještě nějakou chvíli práci :)

Jak na vás setkání v Jižní Americe zapůsobilo? Už jste se v cizině někdy setkali?

Jindra: Já jsem věděl o setkání předem, takže jsem se těšil. Opuštěný misionář je rád za každou návštěvu. V cizině? Myslím, že naposledy jsme se setkali v Košicích. Já tam čekal na nějakého kamaráda, se kterým jsem jel do Rumunská, a Láďa tam pracoval ve slovenské televizi. Pamatuju si jen, že to pivo, co jsme pili, se

učitelé a studenti chovali přátelsky. Třeba se na Euroškolu ještě někdy vrátím jako učitel. Nebo v příštím životě jako školník.

Láďa: Na Euroškolu si vzpomenu velmi často. Každý den se dívám na maturitní fotku. V šerpách na ní pózuje fotografovi na maturitním plese. Visí mi to doma na stěně. Je to jedenáct let, sál byl plný pyšných rodičů, tleskal nám učitelský sbor a ředitelka - paní Kuncová a my před sebou měli jen jediný úkol: odmaturovat. Nikdo nepřemýšlel, co bude dál. A když se všechno podařilo a já šel jsem domů s vysvědčením, říkal jsem si, že už nebude žádné učení, ranní vstávání,... Ve skutečnosti

jsem neměl ani tušení, co bude, ale dneska vím, že jsem se mýlil. Ranních vstávání byla ještě spousta, člověk se učí celý život.

Vzpomínám si na hodiny němčiny, matiky nebo dějepisu, na výlety do Anglie. Nevím, jestli tam studenti dnes ještě jezdí. Byly to báječné roky mého života. Jestli je měřítkem kvality školy úspěšnost jejich studentů, tak Euroškola určitě obstála. Vychovala řadu osobností, řadu z nich potkávám, někteří jsou i mediálně známí. Stejnou kamerou, která točila Dalajlámu, točil jsem i já spolužáka a v Paraguayi taky svého učitele.

Jaké máte plány do

budoucná?

Jindra: Tak to já moc neplánuju, ono to pak stejně nvyjde, zatím jsem tady, mám dobrou práci, myslím, že zůstanu ještě příští rok. Jediné, co mě do budoucna láká, je strávit nějaký čas na východě, třeba v Sýrii. Kdysi jsem tu zemi krátce navštívil a nějak mi uvízla za nehty. Na příští rok jsem plánoval cestu kolem světa, ale musím to odložit, chci ještě alespoň rok pracovat tady. A protože na tu cestu potřebuju alespoň dva roky, budu tak mít víc času na přípravu. Ale přesně vymyšlené to zatím nemám. Jediný plán, který teď mám, je návštěva sklípku paní starostky ve Velkých Bílovicích. Pracovně, samozřejmě. (směje se) A na 14. října máme se synem koupennou letenku do Istanbulu, tak to bych taky asi měl letět. Možná se tam s Láďou zase potkáme, třeba v Pudding Shopu. (Na evropské straně Istanbulu, v podniku zvaném Pudding Shop, se kdysi potkávali vlasatí cestovatelé, mířící do indické Keraly či Kašmíru, před podnikem byla zastávka slavného Magic Busu z Londýna do Dillí - pozn. redakce.)

Láďa: Plánuju tak týden dopředu, nevím, co bude příští rok. Budoucnost je ve hvězdách. Snad ať se oba tady s Jindrou máme stále kam vracet.

Klára Urbanová, absolventka Euroškoly Česká Lípa, po maturitě odešla pracovat do hotelového resortu v Mexiku, nyní se chystá podepsat dvouletou smlouvu na práci ve Spojených arabských emirátech.

Jindřich Krous, učitel, dříve pracoval na Euroškole v České Lípě a na Univerzitě J. E. Purkyně v Ústí nad Labem, nyní se na základě vládního usnesení stará o potomky našich krajanů v Paraguayi a severní Argentíně.

Ladislav Faith, absolvent Euroškoly, kameraman a dokumentarista. Pracoval pro řadu televizi, nyní především pro TV NOVA. Díky své profesi cestuje po celém světě.

jmenovalo Smádný mnich.

Láďa: To pivo jsme pili v „Mestskej“, nonstop putyce na rohu Grešakovy ulice. Dneska už tam není. Setkání s Jindrou je vždycky zážitek. Je to světooběžník, největší cestovatel, kterého znám. Vždycky oslní příběhy o indiánech žijících v chatrčích na Amazonce. Jeho vyprávění jsou bohatší o to, že Jindra vyučoval zeměpis a o zemích a místech, o kterých vypráví, ví mnohem víc než já. Vždycky připomene, co jsme brali na Euroškole, a já se pokaždé stydím, že si z toho nic nepamatuju.

Cestujete rádi?

Jindra: Většinou cestuju rád, poznávání nových zemí člověka vždycky trochu změní. Pokouším se pochopit život obyčejných lidí. Jen mi čím dál více vadí ty přesuny. Asi už stárnu. Taky teď při své práci nemám na cestování moc času, pracuju vlastně celých sedm dní v týdnu, šest dní učím. Každý rok si ale se synem v zimě někde na měsíc zajedeme, sami nebo s kamarády. Vloni jsme byli v Egyptě, letos na Kubě, teď v říjnu vyrazíme do Turecka a v lednu poletíme do Mexika. Po Argentíně cestuju jen na konci roku, když jsou vánoční svátky, a tak „Ježíška“ většinou trávím někde vysoko v horách, s Pachamamou. Když mám v Paraguayi pár dní volna, zajedu si do Brazílie, kde mám ve státech Paraná a Mato Grosso kamarády.

Láďa: Za poslední rok jsem v Česku nestrávil dohromady víc než tři měsíce. Cestování je skvělé, ale když jste na cestě už moc dlouho, začne vám unikat to, co se děje tady. Ztrácíte kontakt s lidmi. Narychlo se pak spravují zuby, obíhají úřady, všechno se musí vyřídit za den, dva. Cesty by byly nejlepší, kdyby se z nich člověk nemusel vracet, ale to by potom už asi nebylo cestování, spíš život v exilu.

Jak vzpomínáte na Euroškolu?

Jindra: Já moc rád, byla to a myslím, že stále je dobrá škola. Vždy se mi líbilo, jak se k sobě

Jazyky propojují TUL s Euroškolou

Hned v prvním roce spolupráce Technické Univerzity Liberec s Euroškolou jsem dostal šanci učit angličtinu studenty bakalářského studia v oboru ekonomika a management.

I přesto že jsem vstupoval do vod nepoznaných, nemohl jsem takovou nabídku odmítnout. Dnes stojíme na prahu 3. ročníku studia a myslím, že vcelku úspěšně. Nedělal jsem si přílišné iluze, že bych studenty, kteří s jazykem na vysoké škole teprve začínají, naučil rozumět a hovořit plynule anglicky za 56 vyučovacích hodin, po nichž mají skládat závěrečnou zkoušku. Spíše se ve skupině začátečníků zaměřujeme na významné gramatické jevy, procvičujeme porozumění poslechům, krátkým všeobecným i odborným textům s tím, že studenti mají sami za úkol učit se slovní zásobu a fráze. Do požadavků k zápočtům také patří samostatné slohové práce profesně zaměřené.

Studenti, kteří z angličtiny skládali docela obtížnou přijímací zkoušku, pokračují v jazykovém vzdělání potřebném pro každodenní ústní i písemnou komunikaci ve firmách, procvičují plynulost vyjadřování s rychlou a přesnou reakcí, diskuzi o ekonomických jevech a problémech, v nichž je kladen důraz na zvládnutí anglických pojmů a frází. I pro mě osobně je výuka na univerzitě nová zkušenost. Snad se mi podařilo najít určitou rovnováhu mezi náročností studijních osnov a vstřícností ke studentům, kteří musí výuku skloubit s každodenními starostmi v zaměstnání. Chtěl bych říct, že je v tomhle ohledu velice obdivuji. Výuka na vysoké škole mě samozřejmě nutí přemýšlet i o tom, jak by naši „malí“ studenti zvládali vysokoškolskou náročnost. Postupně zjišťuji, že ti, kteří se poctivě připravují na hodiny a testy (bohužel dnes zatím bez testování studenti motivaci necítí), by měli jak přijímací zkoušku, tak náplň předmětu zvládnout. Navíc jsem některé aktivity, které dobře fungují na vysoké škole, zavedl i pro studenty denního studia a naopak to, co se mi osvědčilo na denním, pro zpestření používám pro studenty VŠ.

I tato drobnost propojuje Euroškolu s TUL jaksí víc než jen logem na vchodových dveřích. Asi nejsem sám, kdo si přeje, aby tam zůstalo viset co nejdéle.

Mgr. Vojtěch Holub

Příběh kmotry „Rubikonu“

Zaradovala jsem při zjištění, že má nejoblíbenější kapela vyrazí v říjnu na turné. V zápětí ale nastal problém, nepřijedou do České Lípy. Hrůza... V hudebním časopise Report psali, že Richard Krajčo z řad fanoušků při jednotlivých koncertech vybere kmotra pro novou desku Rubikon. Neváhala jsem a řekla si, že si to prostě nemůžu nechat ujít. Sám frontman skupiny Kryštof mi to potvrdil na chatu idnes.cz. Hned jsem si přes net objedнала lístky na koncert do Liberce, nemohla jsem se dočkat, opravdu jsem se velmi těšila. Akce dopadla skvěle, občas dodnes po večerech přemýšlím, jestli mě náhodou někdo nepozoroval, jak s otevřenou „hubou“ koukám na Richarda, který se kroutí v ocelový kostce... Bohužel se mi v Liberci nepovedlo stát se kmotrou, zpěvákův prst ukázal na jinou dívku. Tak jsem začala doufat, že se mi to snad podaří v prosinci v Praze. Lístky na koncert jsem vyhrála v pořadu „Medúza“, a tak jsem mohla „líbat nohy“ České televizi a Aleši Juchelkovi, který vylosoval právě mě. Den po dni jsem počítala, kolik času ještě zbývá do koncertu v T-Mobile Aréně. Když ten DEN konečně nastal, tak jsem měla velkou radost!!! Vřítla jsem se do sálu, viděla tu spoustu lidí, byla jsem v šoku a v duchu si říkala, Moni, tak to se ti asi nepovede... Ale pak Richardova ruka ukázala na mě, bylo to SUPEEEEEEEEEER a já byla v sedmém nebi!!! V Praze jsme už věděla, do čeho jdu, s Richardem Krajčem jsem si zazpívala každou písničku a koncert si maximálně užila. Byla, jsem a budu opravdu velká fanyanka kapely KRYŠTOF!

Monika, absolventka P4A

Na jaře jsme vyrazili se školou do Londýna a jižní Anglie. Naším prvním cílem byl francouzský přístav Calais. Odtud jsme trajektem

dopluli do Doveru. Tady jsme si posunuli čas o jednu hodinu zpět a vydali se směr Londýn. Všichni začali všechno fotit, ale to nejhezčí nás teprve čekalo.

Během hodinky jsme byli v Londýně. Prošli jsme se po Tower Bridge, navštívili Tower of London, který stráží devět havranů a beefeaterů. Prohlédli jsme si korunovační klenoty a obrovskou sbírku zbraní. Dále jsme pokračovali ke katedrále sv. Pavla. K večeru jsme odjeli na parkoviště, kde si nás měli převzít hostitelské rodiny. Najednou všechny přepadla nervozita. Ani já jsem nebyla výjimkou. Vždy, když přijíždělo auto, všichni napjatě čekali, pro koho si jedou. Mě, Míšu a Terku si „rodiče“ vyzvedli skoro až nakonec. Náš „otec“ jen pozdravil, zeptal se, odkud jsme a vyrazili jsme „domů“. Až tam jsem teprve zjistila, že tohle byl jakýsi poslíček, který pro nás bude jezdit a ve zdraví nás předá rodině. Přivítala nás „maminka“ - černoška. Ukázala nám malý pokoj, kde budeme přespávat. Poznali jsme i její děti. Starší byla tříletá dcera a mladší týdenní bráška. Takže bylo jasné, že víc času než u nás, musí maminka strávit u svých dětí. Naštěstí přišel z práce „táta“, který nám uvařil večeři. Byl to velmi příjemný pán a na rozdíl od své ženy s námi prohodil i více slov. Po celém dni jsme byly hodně unavené a brzy jsme usnuly.

Další den jsme navštívili Stratford upon Avon. Na toto malebné historické městečko, rodiště Williama Shakespeara, jsem se velmi těšila. Podívali jsme se do jeho rodného domu a na krásnou zahradu.

LONDÝN

Téměř povinností bylo nakoupit suvenýry. Bylo jich tam obrovské množství. Dále jsme navštívili rodiště Winstona Churchilla - Blenheim Palace. Tento rozsáhlý barokní palác asi každého fascinoval svými parky, zahradami, vodními

terasami, arboretum a keřovým bludištěm. Poslední zastávkou ten den bylo nejslavnější univerzitní město Oxford. Tady jsme prošli okruh kolem starobylých kolejí a historických památek. Také jsme měli možnost navštívit New College, kde se natáčela série filmů o Harry Potterovi. Byla jsem překvapená, jak moc byla tato místa ve filmu upravena. Velká bradavická jídelna je ve skutečnosti mnohem menší. Ráno jsme museli k autobusu o něco dříve, protože náš „táta“ měl něco důležitějšího v práci. Tak jsme s kamarádkami navštívily místní dětské hřiště. Alespoň jsme se zabavily, než dorazili ostatní. Tento den jsme měli na programu Salisbury, kde jsme si prohlédli katedrálu a dochované hrázděné domy a megalitické památky. Následoval rozchod a pak už jsme vyjeli do Stonehenge a následně Avebury.

Poslední den nás čekal nejdelší výlet, a to byl Londýn. Viděli jsme Houses of Parliament, Big Ben, Buckingham Palace, Westminster Abbey, Trafalgar Square a někteří se projeli na London Eye, ze kterého je úžasný pohled na celý Londýn. Ještě nás čekala projížďka lodí po Temži, procházka na Greenwich a na nultý poledník. A pak už jsme bohužel sedli do autobusu a jeli domů. Z Anglie jsme si odvezli úžasné vzpomínky, několik nových anglických frází a spoustu suvenýrů. Anglie je krásná země a určitě stojí za to se tam ještě někdy podívat. Prostě THE BEST!!!

Petra

Pozdravení, které potěší...

Honza Beroun - ve škole známý jako „Beri“, poznávací znamení - dready, skateboard, reggae, klukovský úsměv,... V očích mnoha kantorů sice nadaný, ale neskutečný pohodář, který školu moc neřeší. Týdenní „svaták“ si protáhl na rok a čekání se vyplatilo. Úspěšně odmaturoval, shodil dready a odletěl do „Zálouží“, opět chodí do školy a uvažuje o studiu na univerzitě. „Good luck, B3r1!“

Zdravím Euroškolu,

přes velkou louži ze země svobody a neomezených možností. Koncem srpna jsem se spolu s celou rodinou přestěhoval do Spojených států, konkrétně do města Rockville ve státě Maryland, které je bráno jako periferie hlavního města Washingtonu D. C. Tímto bych vám chtěl přiblížit své dojmy a dosavadní zážitky z mého zdejšího zatím jen třítydenního života. USA je naprosto odlišný svět než ten, na který jsem byl doposud zvyklý, už jen samotný přílet na mezinárodní letiště Dulles ve Washingtonu byl veliký zážitek. První věc, která mě zarazila, byla, že každému nově příchozímu jedinci snímali otisky prstů.

Amerika je opravdu hodně jiná, velikou roli zde hraje náboženství, což je pro mě jako pro naprostého neznáboha něco úplně nového. Osmdesát procent veškerého obyvatelstva jsou křesťané a je to všude velmi dobře viditelné, kostely jsou opravdu na každém rohu. Zdejší lidé jsou ale velmi přátelští, skoro pokaždé, když někde cestuji, dá se mnou do řeči absolutně neznámá osoba, ať už je to přísedící v metru nebo řidič v autobuse, lidé jsou k sobě velmi tolerantní a milí. Tato tolerance je naprosto samozřejmá, jelikož zde žije opravdu mnoho národnostních menšin a nikdo na vás nekouká skrze prsty, když máte tmavší barvu pleti, což je také dáno tím, že šedesát procent obyvatel tvoří Afroameričané. Když jste nějak odlišný, což hlavně teenageři jsou, nikdo se nepozastavuje nad tím, co máte na sobě nebo třeba na hlavě, což se mi velice líbí, ale na druhou stranu některé módní výstřelky u mě vyvolávají úsměv na tváři a leckdy mám opravdu co dělat, abych se nezačal smát. Viděl jsem černocho, který měl na nohou dvoje boty, kalhoty a triko velikosti XXXL a byl ověšený dle mého úsudku asi tak desítky kilogramy zlata, ale každý má svou image a mělo by se to všude tolerovat stejně jako tady. Jedna věc se mi na zdejších lidech ale opravdu příčí, a to je jejich nadměrná obezita, se kterou si vůbec nelámou hlavu, spousta lidí je tu opravdu tlustých a vůbec jim to nevadí, ba naopak dává se ládují hamburgery

a obrovskými steaky. Já jsem si o sobě myslel, že toho sním opravdu hodně, ale zdejší porce jsou opravdu vydatné a velice často mám co dělat, abych to zkonsumoval. Další věc, která mě velice fascinuje, je zdejší školství. Momentálně navštěvuji anglické kurzy konverzace, čtení a psaní na místní Montgomery college a můžu říct, že mě studium opravdu baví. Je tu úplně jiný přístup k výuce a samotný styl výuky. Nechci tím nijak zpochybňovat výuku na Euroškolce, jsem jí vděčný vlastně za většinu svých dosavadních znalostí angličtiny, ale americká angličtina je poněkud odlišná než ta, kterou vyučují v českých školách a učí vás hlavně, jak se domluvit v každodenním životě a třeba na gramatiku se neklade až takový důraz. Důležité je, abychom co nejlépe porozuměli při konverzaci a dokázali náležitě odpovědět. Rozhodně až dokončím kurzy, tak bych chtěl pokračovat ve studiu, jelikož atmosféra zdejší univerzity je úžasná, fascinuje mě, když vidím

budova Kapitolu. Najdeme zde především různé administrativní budovy a budovy vládních institucí. Svě sídlo zde má například prezident, americký kongres, FBI nebo ministerstvo obrany sídlící v Pentagonu. Navštívil jsem okolí místa zvaného National Mall, což je park dlouhý jednu míli spojující Kapitol na jedné straně a Washingtonský monument na straně druhé. Podél parku se nachází muzea Smithsonianovy Instituce, kde naleznete velmi atraktivní výstavy amerických dějin, letectví, umění a například i muzeum holocaustu. Za monumentem se nachází památník druhé světové války a po jeho levé a pravé straně najdeme památník vietnamské a korejské války, u kterého se nachází dlouhá mramorová zeď s vyrytými jmény všech padlých a z tohoto pohledu opravdu mrazí v zádech. Dále za památníkem druhé světové války se nachází Lincolnův památník. Tato budova postavené

ve stylu řeckého chrámu byla v minulosti častým místem proslovů a různých shromáždění. Uvnitř budovy najdeme Obrovskou sochu sedícího Abrahama Lincolna, která je opravdu monumentální a je na ni úžasný pohled. Nedaleko National Mallu se také nachází sídlo prezidenta Spojených států, neboli Bílý dům, který jsem viděl pouze zpoza plotu, jelikož dovnitř se prohlídky konají jen zřídka a celý komplex je obehnan plotem a neustále strážěn. Moje další kroky směřovaly na Connecticut Avenue, což je ulice táhnoucí se od Bílého domu až po Chevy Chase samý okraj D. C. Tato ulice je lemována nespočtem restaurací, barů, klubů a všech možných zařízení kulturního využití a také je zde místní ZOO, kterou jsem nemohl opomenout navštívit, je sice rozlohou menší než třeba pražská zoologická zahrada, ale mají zde spoustu úžasných pavilonů, ze kterých mě nejvíce nadchnul ten s podmořským životem, který byl naprosto úchvatný

na také jsou majiteli dvou Pand velikých, které se po většinu dne ládují bausem a pózuji nadšeným turistům. To je asi tak vše, co jsem za svou návštěvu D. C. stačil spatřit, protože moje druhá návštěva byla pouze ve znamení místního reggae festivalu na národním stadionu Roberta F. Kennedyho neboli R. F. K. Stadium, ale to už by asi valnou většinu lidí nezajímalo.

Tímto se tedy loučím, posílám pozdravy všem na Euroškolce! A kdyby náhodou měl někdo nějaké dotazy, může napsat email: b3r1@seznam.cz

Tímto se tedy loučím, posílám pozdravy všem na Euroškolce! A kdyby náhodou měl někdo nějaké dotazy, může napsat email: b3r1@seznam.cz

NAŠI ABSOLVENTI

KLÁRA BARTOŠOVÁ

Maturita: 2008

Na Euroškole: Česká Lípa **Certifikát z účetnictví**. Od roku 2008 studentkou Západočeské **univerzity v Plzni** obor Předškolní a mimoškolní pedagogika zaměřené na vychovatelství pro mateřské školy. „Trefa do černého“, nebo-li věnuje se **sportovní střelbě na vrcholové úrovni**.

Motto: Vytvravec dosáhne vždy svého cíle!

2008: 4. místo na MČR ze vzduchové pušky, 5. místo na Slovensku v závodech olympijských nadějí ze vzd. pušky, 2. místo na Akademickém MČR ze vzd. pušky, 3. místo na MČR ze sportovní malorážky, 1. místo a **Titul absolutního vítěze Českého poháru** v disciplíně 3x20 ran ze sportovní malorážky účast na Mistrovství Evropy ze sportovní malorážky, stále držitelka českého rekordu v soutěži družstev na 3x20 ran ve sportovní malorážce.

KLÁRA URBANOVÁ

Maturita: Červen 2007

Na Euroškole: Praha - **Zertifikat Deutsch, San Francisco - Certificate of Proficiency in English, Srpen 2007** - přijata na Západočeskou **univerzitu v Plzni** obor Blízkovýchodní studia. „Faustovská“ touha po poznání nového přivedla Kláru k rozhodnutí odletět do **Mexika** - poznávat: **Červenec - Září 2007**: Mexiko Puerto Aventuras Pro-Dive Mexico (škola potápění), **Září - Prosinec 2007**: Playa del Carmen hotel Reef Playacar Vacation concierge, **Leden 2008 - Červenec 2008**: Playa del Carmen - hotel Reef Playacar **Marketing operations supervisor**.

VEDRAN KOVAČEVIČ

Maturita: 2005

1999- 2007 **redaktor, reportér**: Rádio City moderátor, Rádio Crystal moderátor, Rádio Hey reportér, moderátor, **TV Praha**, Večerník Praha redaktor, reportér, spolupráce na pořadech **TV Prima: TOP 10, VyVolení**. Nyní: Rádio Impuls moderátor, vedoucí společenské rubriky portálu **iDNES.cz**.

Ing. JAN PAVLAS

Maturita: 1998

1998 - 2003: **Vysoká vojenská škola** pozemního vojska, Fakulta ekonomiky obrany státu a logistiky, obor Finanční zabezpečení Armády ČR. Dosažená hodnota **nadporučík**. 2003: zástupce vedoucího oddělení rozpočtu a účetnictví 6. zabezpečovací základny **Ministerstva obrany a Generálního štábu** Dosažená hodnota **poručík**. 2004 - 2005: náčelník skupiny velitele Velitelství ochranné služby **Vojenské policie Praha**. Dosažená hodnota **nadporučík**. 2005 - vedoucí starší důstojník 6. kontingentu **Vojenské policie v Iráku**. Dosažená hodnota nadporučík. Dosažené vyznamenání: **Medaile ministra obrany** za službu v zahraničí. Nyní: zástupce vedoucího oddělení finančního zabezpečení osob Vojenského finančního úřadu 643 Praha. Dosažená hodnota **kapitán**.

Nejúžasnější rok mého života

Před rokem jsem přijela do Mexika, s jedním kufrem a pocitem Kolomba, když objevil Ameriku. Musela jsem se vrátit na zem a opustit svoje imaginární přátele, nabít si hubu, zjistit že mít hvězdičky na vysvědčení ze střední školy právě moc neznamená. Hurikán mi odval potápěčskou kariéru, dělala jsem černocho na turistické promenádě za deset dolarů na den, zamilovala se do mexického umělce ještě šilenějšího než já, tancovala od západu slunce až do svítání, poznala přátele na život a na smrt, naučila se ty nejhorší mexické nadávky, nafotila tisíce momentek, abych nezapomněla, jak krásné je žít a teď jsem tady, na vrcholu ničeho, na začátku všeho. Je čas začít stavět nový domeček z karet.

Všechno do sebe zapadá jako kolečka švýcarských hodinek a práni se nám bez výjimky plní. Ve středu v noci jsem si koupila letenku do Mexico city, ve čtvrtek ráno mě šéfová poslala na dlouhou dovolenou a dneškem oficiálně končí moje kariéra loajálního Japonce. Chci se naučit brát každý den easy a poslat všechny na trasu Praha-Prčice, tohle je můj život a já jsem jediný režisér na scéně. Ještě pořád ale neznám text své role, osvětlení nemá ten správný úhel a financování adepta na Oscara je ve hvězdách.

Svět mi leží u nohou, stačí jen čekat na signální světlo, co mi ukáže směr. Chci si dát kytky do vlasů, vrátit se do San Francisca a pracovat pro Apple, chci si obléct džíny, narvat batoh knížkami a vyrazit na odpolední přednášku na Berkley, chci se ukryt pod burku, odstěhovat se do Dubaje a servírovat šampaňské klientům místních aerolinií, chci žít na Manhattanu a psát recenze na poslední představení z Broadwaye, chci projít svět křížem krážem a nafotit všechny tajemné kouty a usměvavé obličejky, chci se naučit tolik řečí světa, kolik ta tříkilová ošklivá šedivá věc, co nosím pod skalpem, zvládne, chci se každé ráno podívat do zrcadla a říct si, že jsem skvělá a že tenhle den budu žít jako by byl poslední... Klára

Dluh minulosti

Obyčejný deštivý podvečer jednoho dne před třemi lety mě donutil sednout k počítači a brouzdat internetem. Narazila jsem mimo jiné i na stránky škol umožňující dálkové studium. Kdysi jsem studovala gymnázium, ale nedokončila ho. Velmi mě to mrzelo a neustále jsem celý život narážela na to, že nemám maturitu.

Tu kouzelnou zkoušku, která by mě rekrutovala do světa lepších možností. Dlouho jsem sbírala odvahu a uvažovala o všech pro a proti, až jsem se rozhodla, vyplnila přihlášku na EUROŠKOLU a začala. Studium mě velmi bavilo, jásama jsem radostí nad krásnou známkou a nutila se k lepším výkonům při horším hodnocení. Měla jsem štěstí na spolužáky - úžasné lidičky, kteří obětovali, stejně jako já, svůj volný čas, aby dosáhli kýmžene mety.

Nakonec jsem se do školy těšila a nechápala jsem, jak jsem mohla v mládí selhat. Tři roky utekly jako voda a před námi byla maturita. Úspěšně jsem Euroškolu absolvovala a s maturitním vysvědčením v ruce, celá šťastná a pyšná jsem v ambitu muzea přebrala kytičku z rukou hejtmana Libereckého kraje, pana Petra Skokana. Byla jsem hrdá, protože mi divákem byla moje maminka, které jsem tu slavnostní chvíli dvacet let dlužila.

Monika, absolventka D3

Jak jsem potkal ryby

Před letními prázdninami jsme trávili rodinnou dovolenou v Norsku. Bydleli jsme na ostrově Skardsoy v chatě s výhledem na vody Atlantického oceánu. Ubytování bylo pěkné a vybavení domku přepychové - co víc jsme si mohli přát...Krajina všude kolem byla velice hornatá, a proto jsme zde neviděli tolik měst, ale spíše rozesté vesnice, ba dokonce i jen samotné domy. Lidi tu žijí rybaření nebo farmaření, chovají se tu hodně ovce a krávy. Místní se mi na první pohled zdáli být spíše jednodušší, ale - jak jsem poznal - opak byl pravdou. Málokterý norský občan neumí anglicky nebo aspoň německy. Proto jsem se tu i já dobře domluvil. Ale zpět k mému rybolovu. O mořské živočichy v Norsku není vůbec nouze, ale naopak je jich tu pro každého rybáře dost. Každý den jsme si vyjeli loďkou na moře a nebylo dne, abychom přišli domů s prázdnou. V Norsku se vyskytuje široká škála ryb. Od obyčejné makrely, přes tresky až po rejnoky. Nejběžnější je však makrela. Když je dobrý den, může člověk sám chytit až 100 kusů, musí být ale vytrvalý. Někdy se čeká na rybu déle, jindy stačí nahodit vlasec a hned vytáhnete několik kusů. Většinou to bývá tak, že na menší rybu se čeká méně než na velkou. Na tzv. trofejní rybu se může čekat i několik hodin, než vůbec zabere, a i když to udělá, neznamená to, že už rybu stoprocentně máme na talíři k obědu. Ten, kdo ale miluje rybolov jako já, počká na rybu, dokud ji nechytí. Všem, kteří mají stejnou zálibu, Norsko vřele doporučuji. Je to skvělé místo na prožití volného času při svém oblíbeném koníčku.:-)

Filip

Na lyžák do Itálie

...polopenze a permice v březnu na pět dní, to zní moc dobře. Jedem!

První den se lyžovalo hned po probdělé noci strávené v autobuse, tak si asi dovedete představit ty výkony. Ale dřevěný nohy do oběda změknu. Nikdo se nezranil. No problem. A vlastně celý lyžák byl OK, když nepočítáme trochu horší „českou kuchyni“.

Na přespaní nám pokojíčky stačily a v 8 hodin jsme mohli vyrazit na kopce Passo Tonale. Sjezdovky byly už od rána skvěle vpravené a odpoledne, kdy na svah pralo jarní slunce, jsme se nechali „vajíčkem“ vyvézt na ledovec do bezmála 3000 metrů.

A protože si všichni jeli do Itálie užívat, tak jsme na sjezdovce i pod ní navštívili snad všechny bufety a hospůdky. Asi nejlepší byla na „Yčku“ u Salamandra. Zahradka zalitá sluncem a dva vleký na dosah. Oběd měl každý ve vlastní režii. Pizza, pasta, hranolky, cola a cafe Americano to byla naše klasika. Pár kluků na prknech trávilo nejvíc času ve snowparku. Na jejich triky Italové jen nevěřícně valili bulvy. Škoda že video se na stránky Euronovin nevejde! Kdo neměl prkno a nebo ho skoky nebaví, mohl si užít dlouhou a bezstarostnou jízdu bez čekání na lanovku. Šedesát pět kilometrů sjezdovek se jen tak nezaplní. Po večeri jsme se scházeli na pokec a kluci předváděli skoky bez prken. Breakdance. No a pak na pokoj a nabrat sílu na další úžasný den na sněhu.

Jenže pět dní uletí a cesta domů je vždycky rychlejší. Stihli jsme si jen povyprávět nejlepší historky a ráno se do školy nemusí. Už teď se těšíme na další lyžák v Alpách. Vůbec bychom se nedivili, kdyby se sešla stejná parta!

Honza a Jirka

Pokud chcete puchýřů a srandy více, navštivte Jinolice! Tak jako třídy P2B a P4B

Atmosféra konce školního roku bývá spojena s výlety. Tři červnové dny patřily nezapomenutelné akci, jejíž časový harmonogram s mírnou nadsázkou a humorem připravil Ondra Klapka.

Ve středu ráno jsme vyrazili do Jinolic v Českém ráji. Jako správní výletníci jsme svačiny snědli již v autobuse. Ještě dopoledne jsme se vydali s mapou v ruce do Prachovských skal. Plánek byl stejně k ničemu, protože jsme ve finále bloudili. Cesta byla dlouhá, terén neúprosný, ale zastávky na vyhlídkách stály za to. Chvillemi jsme si připadali jak japonský zájezd, protože každý fotil o sto šest. Některé úseky mezi skalami nám téměř měnily barvu spodního prádla, protože průrvy byly velice úzké a řada z nás musela překonávat strach z těsných prostor. S postupujícím časem začali někteří po velké námaze odpařovat a v hlavě se jim honila myšlenka na večeri.

Druhý den po snídání, podle Ondrova itineráře, jsme se vlakem vydali na Trosky. Po zdolání šíleného kopce byly už „trosky“ všude, kam se kdo podíval. Zpátky na nohy nás postavila myšlenka na odpolední koupání a večerní „buřtopéčo“. Na poslední den byl naplánován výlet do nedalekého města Jičina. S touto akcí byla také spojena prohlídka monumentální Valdické brány. Přesně 156 schodů nás dělilo od krásného výhledu na celé město. Po návratu domů, v pátek odpoledne, jsme měli na vyléčení puchýřů pouze dva dny. I přesto stále vzpomínáme na skvělý výlet plný zážitků a legrace.

třída P4B

Asistentka hejtmána a její proměna na pět malých asistentek

Pojem krajská samospráva byl pro mě stejně abstraktní jako třeba vertex hvězdokupy. Moje představy o tom, co budu vlastně dělat byly mlhavé a ještě dnes, když se mě někdo zeptá, co je náplní mé práce, nedokážu odpovědět ve dvou větách. Pokusím se vám svou práci trochu přiblížit.

Každý den je jiný a přináší s sebou spoustu telefonátů, e-mailů, dopisů a řešení nových problémů. Asi polovinu času trávím v kanceláři a mohu zodpovědně říci, že v kanceláři hejtmána se nic neopomine, takže řešíme od dopisů paní Troníčkové, která sbírá fotografie politiků s podpisy, přes stížnost pana Kulhánka, kterému se nelíbí zanesený příkop u silnice a komunikaci s ministry, až po připomínky pro evropské komisaře do Bruselu. Vše má stejnou váhu. Dále se tvoří a ladí diář pana hejtmána, jehož program začíná časně z rána, končí v noci, soboty a neděle nevyjímaje, sjednávají se schůzky, připravují materiály, vyřizují se úřední záležitosti, pracovní cesty a tak dále a tak dále. Moje role v tomhle mumraji je hodně o spolupráci a koordinaci práce lidí, kteří se na něm podílejí.

Druhou částí je práce v terénu, jak jí říkám. Doprovázím pana hejtmána na cestách po

kraji i mimo něj, na některá pracovní setkání mimo kancelář, akce nejrůznějšího typu od oficiálních společenských setkání po konferenci, čas od času se podívám i do zahraničí. Tam jsem zjistila, že se dokážu rozkrájet až na pět malých asistentek a každá zařizuje něco. Pracuje po telefonu s kanceláři

v Čechách, zajišťuje propagační stánek, hlídá program, koordinuje řidiče, fotí a řeší nenadálé situace, kterých se na vás jako naschvál hrne najednou spousta. Takhle jsem se pro příklad ocitla ve Francii v kabině pro simultánní tlumočníky, znenadání se zabouchly dveře, vytřeštili oči - mikrofon, sluchátka - a poradte si ve skleněné kukani, když vás má za chvíli poslouchat asi 300 lidí. Kdyby na mě alespoň nebylo vidět!

I když je to hodně o stresu, zařizování, organizaci, časové flexibilitě a přizpůsobivosti vůbec, při těchto příležitostech mám možnost potkat zajímavé lidi, navštívit místa, kam bych se jinak běžně nedostala, a hlavně stále se učím a poznávám nové, a to mi vyhovuje. Aktivit kolem osoby pana hejtmána je nespočet a do každé je třeba proniknout alespoň trochu. Navíc neustále zjišťuji, jaká netušená bohatství a zajímavosti náš kraj, ačkoliv v porovnání s ostatními rozlohou poměrně malý, obyvatelům i jeho návštěvníkům nabízí. I moje práce přispěla k tomu, že jsem teď jeho věrným patriotem.

Mgr. Iva Dřizhalová

Poznámka redakce: Po Mgr. Ivě Dřizhalové nastoupila na post asistentky hejtmána Libereckého kraje opět absolventka Euroškoly Bc. Pavlína Bílková (Meisnerová), DiS.

Soutěž o CD kapely LINGERS

O českolipské kapele **LINGERS** jste už určitě slyšeli, nebo jste dokonce zavítali na její koncert. Rozhodli jsme se proto otestovat vaše znalosti anebo schopnosti orientace na Internetu a připravili jsme pro vás malou soutěž o CD jako závědek před dlouho očekávanou novinkou „Made In Mind“, která spatří světlo světa na přelomu letošního roku.

- 1) Kolik členů má skupina Lingers?
- 2) V jakém složení (nástrojovém obsazení) kapela hraje?
- 3) V jakém roce vyšlo album „Gallery“?
- 4) U kterého hudebního vydavatelství toto album vyšlo?
- 5) Kolik CD zatím Lingers vydali?

První tři správné odpovědi zasláné na e-mail hoskovec@eso-cl.cz budou ohodnoceny CD skupiny **LINGERS** „Beyond“ nebo „Gallery“. Do předmětu mailu nezapomeňte napsat „soutěž Lingers“.

PRŮVODCOVSKÉ ZKOUŠKY

Práce průvodce bývá velmi zajímavá, různorodá a také trochu dobrodružná.

Průvodce může pracovat ve své hlavní profesi a nebo formou brigády. Takže je velmi výhodná pro studenty po dobu prázdnin a víkendů. Při práci s turisty poznáte hodně zajímavého, seznámíte se s lidmi z celého světa. Zdokonalíte se ve znalostech cizích jazyků a pokud budete doprovázet naše turisty do zahraničí, tak procestujete kus světa a ještě jste za to placeni. Být průvodcem je krásné, ale také náročné povolání. Pokud máte rádi dobrodružství a práci s lidmi, dokážete si v každé situaci poradit, tak to je práce právě pro vás. Určitě mi dáte za pravdu, že člověk, který je nejraději sám doma, bojí se mluvit s cizími lidmi a rozplácne se v momentu, kdy zjistí, že někde zabloudiv nebo mu ujel autobus, tím správným průvodcem asi nebude.

Tak tento problém určitě neměli studenti třídy P3A a P4A, kteří jeli 28. března 2008 vykonávat průvodcovské zkoušky na Vysokou školu cestovního ruchu, hotelnictví a lázeňství do Prahy. Soubornou zkoušku skládali ze čtyř odborných předmětů: Technika cestovního ruchu, Metodika průvodcovství, Geografie a Dějepis. Další část zkoušky tvořila část jazyková, ve které studenti konverzovali ve zvoleném cizím jazyce na téma z cestovního ruchu.

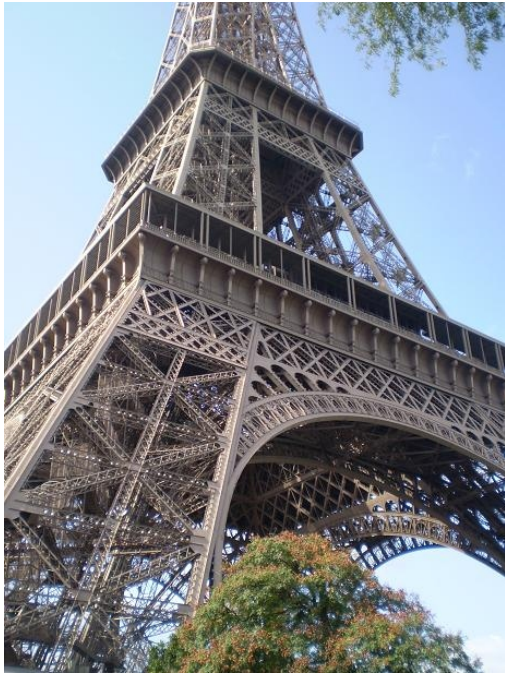
Zkoušku absolvovalo celkem 27 studentů, kteří čelili otázkám vysokoškolských profesorů, průvodcům cestovního ruchu či zástupci z Ministerstva pro místní rozvoj. Hodnocení odpovědí bylo rovněž vysokoškolské, takže známka mohla být maximálně „dobrá“.

Studenti P4A se na tyto zkoušky zodpovědně připravovali téměř dva roky studiem odborných předmětů. Obdivuhodné výkony podali studenti loňské P3A, kteří s tímto studiem teprve začínali, a přesto svojí pílí a touhou pracovat jako průvodci zdolali překážky, které na ně v onen den čekaly.

Po velmi náročném dni byl studentům oznámen výsledek komisionální zkoušky. Byl tvrdý, ale spravedlivý. Někteří studenti odjížděli z Prahy jako profesionální průvodci cestovního ruchu, jiní byli zklamáni.

Mgr. Jana Koutská

Au revoir, Paris...

O tom, že začátek školního roku lze strávit velmi příjemně, se přesvědčili studenti P2A a H2, kteří vyrazili na poznávací zájezd do Paříže. Město nad Seinou je romantické, zasněné, provoněné francouzskými parfémy. Je to zkrátka pravá dáma, která své půvaby neodhalí najednou.

Největším zážitkem pro všechny byla Eiffelova věž, „Železná dáma“, která nás magicky přitahovala. Výtahem jsme vyjeli až do třetího patra a spatřili opravdovou krásu! „Na tento okamžik nikdy nezapomenu a přála bych svým nejbližším, aby mé nadšení mohli sdílet se mnou,“ zasní se Adéla. Má pravdu, pohled z pačích perspektivy opravdu nemá konkurenci. Téměř „povinností“ bylo navštívit Louvre. Mona Lisa, po které většina fotografujících dychtila, se na nás tajemně usmála. Notre Dame je skvost středověké architektury v samém srdci Paříže. Velmi fotogenická je i bazilika Sacré-Coeur s největší mozaikou Krista na světě. Alespoň zvenku jsme si prohlédli hříšný kabaret Moulin Rouge. Na bulváru Champs-Élysées, přilákal nejvíce pozornosti obchod Louis Vuitton s luxusním koženým zbožím. U Vítězného oblouku jsme ukončili procházku, nakoukli do

hypermoderní čtvrti La Défence, pak na nás čekala už „jen“ projížďka pro Seině. Na rozloučenou s námi se Eiffelovka modře rozblíkala a většina z nás věděla, že se do Paříže určitě ještě vrátí.

Petra

Vzkaz všem budoucím vodákům:

„Neváhejte a jeďte!“

**Přejeme hodně vody ve Vltavě
a alespoň trochu sluníčka.
Na jezích pevné nervy
a pořádné svaly.**

AKTIVITY - EXKURZE - TURISTÁKY

ZÁŘÍ - Dolní Světlá: adaptační kurz; Nový Bor: Parkhotel; přednáška „S tebou o tobě“; Ploučnice + Staré Splavy: Přípravný vodácký kurz

ŘÍJEN - Praha: veletrh HORECA; Praha: letiště + Lobkovický palác; Praha: Divadlo v Dlouhé představení Carlo Goldoni „Lhář“; Stodůlky: skanzen Řepora; Ústěck + Litoměřice: nácvik průvodcovské činnosti; Litoměřice: Vinařské závody; Brno: INVEX, DIGITEX; Mladá Boleslav: ŠkodaAuto + zámeček Dětenice; Česká Lípa: Světový den zvířat, prezentace studentů, beseda s majitelkou kočičího útulku

LISTOPAD - Praha: Coca Cola Beverages, veletrh MADI, Česká Lípa: Jizerské pekárny; Česká Lípa: přednáška Pavla Kábrta - téma „Vznik světa“, návštěva K-centra; beseda s moderátorem Rádia Impuls Vedranem Kovačeviče; beseda

s Mgr. Ladislavem Smejkaem projekt Příběhy bezpráví

PROSINEC -

Drážďany: Zwinger, Striezelmarkt; Praha: Coca-Cola Beverages; Praha: Národní muzeum; recitační soutěž; školní kolo soutěže v němčině; školní kolo Olympiády v českém jazyce; vánoční soutěž - pečení cukroví a výzdoba třídy; exkurze v Českolipském deníku; přednáška MUDr. H. Knížové ke Světovému dni boje proti AIDS

LEDEN - Hradec Králové: 4. Hradecký veletrh FIF; maturitní plesy tříd P4A a P4B; beseda s europoslancem MUDr. Milanem Cabrnchem; Rokytnice nad Jizerou: LVVZ; Česká Lípa: Městská knihovna

ÚNOR - Praha: veletrh Holiday World; Praha: ČNB; školní kolo Olympiády z anglického jazyka; maturitní ples H4; okresní kolo Olympiády v ČJ; Mezinárodní den mateřského jazyka

BŘEZEN - Štrasburk: Evropský parlament; Praha: veletrh FIF; Praha: průvodcovské zkoušky na VŠČRHL; Litoměřice: Vinařské závody; Itálie Passo Tonale: LVVZ; Česká Lípa: Fehrer; Projekt PRVák humanitární

organizace ADRA; charitativní sbírka pro ADRu; soutěž Mladý moderátor 2008; Den otevřených dveří MěÚ Česká Lípa - setkání se starostkou H. Moudrou a místostarostou J. Stejskalem

DUBEN - Londýn a jižní Anglie: poznávací zájezd; Praha: Zertifikat Deutsch; Liberec: IQ Park + aquapark; Česká Lípa: beseda s Ing. Štěpničkovou „Hygiena v gastronomii; Den Země - sázení okrasných dřevin; charitativní sbírka „Květinka“; beseda s příslušníkem Městské policie Česká Lípa

KVĚTEN - Španělsko: turistický kurz; Nový Bor: Sklářské učiliště; Liberec: GASTRO DEN; Itálie: Caorle - praxe hotelové školy; soutěž o nejnápaditější nástěnku; charitativní akce - „Květinový den“

ČERVEN - Vltava: vodácký kurz; sportovní den; Písek - regionální veletrh FIF; Liberec: Gastroden; Česká Lípa: zkoušky City & Guilds: IESOL, ISESOL a EOS; charitativní akce „Adopce na dálku“

školní výlety: Jičín + Prachovské skály, Liberec, Pláně pod Ještědem; naučná stezka Peklo